

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Biry Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Forgács és Kiss Ügyvédi Iroda (által képviselt alperes ellen vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. március 2. napján kelt 25.G.40.029/2010/20. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000,- (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az adóhatóság külön felhívására az államnak az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt 487.400,- (Négyszáznyolcvanhétezer-négyszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a peres felek között 2008. január 31-én vállalkozási szerződés jött létre, amelyben a felperes vállalta, hogy az alperes Budapest, ... szám alatti ingatlanán épülő P. lakópark gipszkartonozási és festési munkálatait elvégzi.

A felperes a 2009. szeptember 28-án benyújtott fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alperest 8.123.232,- Ft vállalkozási díj, ennek 2008. augusztus 11-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Előadta, hogy 2008. tavaszától az alperes szóbeli utasítására a vállalkozási szerződésben nem szereplő munkákat végzett az építkezésen, amelyet az alperes 2008. június 23-ig mindig elismert és kifizetett 7.730.412,- Ft-ot. Ezt követően azonban az általa elvégzett munkák alapján kiállított számlákat nem egyenlítette ki. Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperes egyedi szóbeli megrendeléseit a szerződés módosításának tekintette, a munkát elvégezte, amit az alperes át is vett tőle.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a felek szerződése alapján pótmunka megrendelésére, illetve szerződésmódosításra csak írásban lett volna lehetőség, amire azonban nem került sor. Vitatta, hogy a felperesnek szóban pótmunka végzésére adott volna utasítást, illetve, hogy a felperes által készített kimutatásban szereplő munkákat a felperes végezte volna el.

A Fővárosi Bíróság a 2011. március 2. napján kelt 25.G.40.029/2010/20. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 500.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a peres felek között költségvetésen alapuló átalánydíjas vállalkozási szerződés jött létre. A felperes kereseti kérelmében pótmunkák ellenértékének megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a hivatkozott pótmunkákra nézve a felek között külön megállapodás jött létre, azaz a munkát az alperes megrendelte, a felperes elvégezte és az elvégzett munkát az alperes átvette. Az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában hangsúlyozta, hogy a felek szerződése alapján pótmunkát csak írásban lehetett megrendelni. Rámutatott továbbá arra, hogy a szerződésnek megfelelő, annak mellékletét képező írásbeli megrendelő nyomtatvány a pótmunka megrendeléséről nem készült.

F.A., a felperes korábbi alkalmazottja és a perbeli beruházásnál a felperes kapcsolattartója a tanúvallomásában elmondta, hogy a munkavégzés átadása folyamatosan történt, az elvégzett munkát az alperes képviselője leellenőrizte, aláírta, leigazolta, és ezután került sor a számlák kiállítására. A pótmunka körében elmondta, hogy a szerződés szerint 29 lakásban a hűtő-fűtő berendezések gipszkartonozását újból el kellett végezniük, mivel a berendezések hibásak voltak. Ezen kívül többféle egyéb munkát végeztek, köztük más vállalkozók hibás teljesítésének kijavítását is. Előadta, hogy ezeket a munkákat **F.I.** és **H.G.** az alperes építésvezetői szóban rendelték meg.

Sz.L. és **T.Z.**, a felperes korábbi alkalmazottai egybehangzóan állították, hogy a munkavégzésre vonatkozó utasításokat az alperes építésvezetőitől kapták.

K.M. elmondta, hogy az alperes megbízásából eljár kft. alkalmazottja volt. Több alkalommal rendelt írásban pótmunkát a felperestől, azonban dokumentálás nélküli munkavégzésről nem volt tudomása.

H.G., az alperes helyszíni építésvezetője előadta, hogy saját maga nem rendelt meg pótmunkát a felperestől, ez a projektvezető, **K.M.** feladata volt.

F.I. tanúvallomásában elmondta, hogy a pótmunkákat K.M. rendelte meg a helyszíni építésvezetők által készített hibalisták alapján. Elmondta, hogy pótmunka megrendelésére nem is volt jogosultsága.

Az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomására figyelemmel megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperes szóban pótmunkát rendelt volna meg a felperestől. A tanúvallomások alapján nem kétséges, hogy történt pótmunka végzés a felperes részéről, hiszen az alperes is elismert és megfizetett ilyen jogcímen mintegy 7.000.000,- Ft összeget. A felperes azonban azt nem tudta bizonyítani, hogy ezen túlmenően az alperes további pótmunkát rendelt volna meg.

A felperes alkalmazottai csak általánosságban hivatkoztak arra, hogy az alperes építésvezetői pótmunkát rendelték meg, a konkrét munka tárgyát, helyét, idejét, mennyiségét nem tudták meghatározni. Sz.L. és T.Z. egyébként a felek szerződésére, elszámolási módjára nem is rendelkezett rálátással.

F.A. vallomásából következik, hogy a munkavégzésnek, az átadás-átvételnek meghatározott rendje volt a felek között. Ehhez képest életszerűtlen, hogy a felperes hónapokon keresztül a korábbi gyakorlattól eltérően, dokumentálás nélkül végez munkát az alperesnek.

Az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az alperesi építésvezetők nyilatkozata ellentétben állt a felperesi előadással és a felperesi alkalmazottak vallomásával, mivel a projektvezetővel egybehangzóan állították, hogy a pótmunka megrendelése nem építésvezetői feladat volt, arra nem volt jogosultságuk.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy a felperes emellett a hivatkozott pótmunka elvégzését és átvételét nem tudta semmivel igazolni. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra, hogy önmagában az a körülmény, hogy a hivatkozott munkanemek a perbeli építkezésen elkészültek, nem teszi alapossá a felperes igényét és a bizonyítási teher szabályait sem fordítja meg.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét bizonyítottság hiányában elutasította.

Az elsőfokú bíróság a felperes további, a felek közötti egyeztetésen résztvevő személyek meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát mellőzte, mivel attól az eljárás érdemére nézve további eredmény nem volt várható, illetve azt a felperes egyébként is elkésztetten terjesztette elő. Ugyancsak mellőzte K.I. tanúkenti meghallgatását a Pp. 172. § (1) bekezdésére figyelemmel, mivel a tanú az eljárás korábbi szakaszában a tárgyalásokon jelen volt.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének megfelelően az alperes marasztalását és perköltség fizetésére történő kötelezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. Az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait továbbra is fenntartotta. Előadta, hogy az igénye megalapozott, amelyet a tanúk által tett nyilatkozatok bizonyítanak.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, érdemben annak helyes indokaira tekintettel.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján, megalapozottan utasította el a felperes többletmunka címén előterjesztett vállalkozási díj iránti igényét, annak bizonyítottsága hiányában.

Az elsőfokú bíróság a határozata indokolásában valamennyi felperesi nyilatkozatot vizsgált, a tanúvallomásokat részletesen elemezte, az ennek alapján kifejtett okfejtéssel a másodfokú bíróság mindenben egyetért.

A jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti, ezért a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére és értékelésére, azaz a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének a felülmérlegelésére (BH 2006/403).

A felperes a fellebbezésében olyan tényt vagy körülményt nem jelölt meg, amelyet az elsőfokú bíróság ne bírált volna el, illetőleg amely alapján az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatható lenne.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségét megfizetnie.

A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg és azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az általa le nem rótt fellebbezési eljárási illeték, külön felhívásra megfizetnie.

Budapest, 2011. év november hó 17. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő